

Sarah Jio

Χιονισμένος
Μάνς

22 χώρες

NY Times
best seller

USA Today
best seller

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BLACKBERRY WINTER
Από τις Εκδόσεις Plume, Νέα Υόρκη 2012
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Χιονισμένος Μάης**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah Jio
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαντά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Karen Yardimli
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Sarah Jio, 2012

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Ilina Simeonova, Jake Olson/Trevillion Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1965-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1966-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Sarah Jio

Χιονισμένος Μάνς

*Μετάφραση:
Πηνελόπη Τριαδά*

*Στους γιους μου Κάρσον, Ράσελ και Κόλμπι
και στα αγαπημένα τους λούτρινα ζωάκια,
ένα ξεφτισμένο αρκουδάκι, τρεις κατσιασμένες
λεοπαρδάλεις κι ένα μικρό ριγέ τιγράκι. Η μεγαλύτερή μου
χαρά σε αυτή τη ζωή είναι ότι είμαι η μαμά σας.*

*Και σε όλες τις μητέρες ανά τον κόσμο – ειδικά σ' εκείνες
που αναγκάστηκαν να αποχαιρετήσουν ένα παιδί.*

ΒΕΡΑ ΡΕΪ

Λιάτζ, 1η Μαΐου 1933

Ένας παγωμένος άνεμος εισχωρούσε μέσα από τις σανίδες του πατώματος και αναρίγησα, τυλίγοντας την γκρι μάλλινη ζακέτα μου πιο σφιχτά γύρω μου. Μονάχα ένα κουμπί είχε απομείνει. Με πέντε σεντς το ένα μού φαινόταν επιπόλαιο να σκεφτώ να αντικαταστήσω εκείνα που είχαν χαθεί. Άλλωστε, είχε έρθει η άνοιξη. Ή όχι; Κοίταξα έξω από το παράθυρο του δεύτερου ορόφου και άκουσα τον άνεμο να σφυριίζει και να ουρλιάζει. Ένας θυμωμένος άνεμος. Τα κλαδιά της γέρικης κερασιάς χτυπούσαν πάνω στο κτίριο με τέτοια δύναμη, που αναπήδησα, ανήσυχη ότι άλλο ένα χτύπημα μπορεί να έσπαζε το τζάμι. Δεν μπορούσα να πληρώσω μια επισκευή, όχι αυτό τον μήνα. Εκείνη τη στιγμή, όμως, μια αναπάντεχη εικόνα με έβγαλε προσωρινά από τις ανησυχίες μου. Ανθάκια με απαλό ροζ χρώμα στροβιλίζονταν στον αέρα. Αναστέναξα χαμογελώντας. *Όπως ακριβώς το χιόνι.*

«Μαμά;» τσίριξε ο Ντάνιελ κάτω από τα σκεπάσματα. Σήκωσα το κουρελιασμένο μπλε πάπλωμα, αποκαλύπτοντας το όμορφο στρογγυλό του πρόσωπο και τα απαλά ξανθά μαλλιά του, τα

οποία κατσάρωναν στις άκρες. Τα μωρουδίστικα μαλλιά του. Στα τρία του, με αφράτα, ροδαλά μάγουλα και μεγάλα μάτια, σε μια συγκλονιστική απόχρωση του μπλε, ήταν κάτι ανάμεσα σε μωρό και αγόρι. Όταν κοιμόταν, όμως, έμοιαζε όπως ακριβώς ήταν τη μέρα που γεννήθηκε. Μερικές φορές έμπαινα στο δωμάτιό του τις πρώτες πρωινές ώρες πατώντας στις μύτες των ποδιών μου και τον κοιτούσα να σφίγγει με λατρεία το μικρό καφέ αρκουδάκι του, με το σκισμένο αυτί του και έναν ξεφτισμένο μπλε βελούδινο φιόγκο.

«Τι είναι, αγάπη μου;» ρώτησα γονατίζοντας δίπλα στο μικρό κρεβάτι από πεύκο πριν ρίξω μια επιφυλακτική ματιά ξανά προς το παράθυρο, όπου μαινόταν ο άνεμος έξω. *Τι μητέρα είμαι που τον αφήνω εδώ απόψε ολομόναχο; Αναστέναξα. Έχω άλλη επιλογή;* Η Καρολάιν είχε νυχτερινή βάρδια. Και δεν μπορούσα να τον πάρω ξανά στο ξενοδοχείο, ειδικότερα μετά το περιστατικό το περασμένο Σαββατοκύριακο όταν η Εστέλλα τον βρήκε να κοιμάται στη σουίτα του ένατου ορόφου. Τον είχε διώξει από τη ζεστασιά του παπλώματος σαν να ήταν ένα ποντίκι που είχε τρυπώσει στην κουζίνα και το είχε τσακώσει να κοιμάται μέσα στο βάζο με το αλεύρι. Τον είχε τρομάξει πολύ, και παραλίγο να μου στοιχίσει τη δουλειά μου. Πήρα μια βαθιά ανάσα. Όχι, θα ήταν μια χαρά εδώ, το πολύτιμό μου αγόρι, ζεστό και ασφαλές στο κρεβάτι του. Θα κλείδωνα την πόρτα. Οι τοίχοι του διαμερίσματος ήταν λεπτοί, αλλά η πόρτα, ναι, ήταν γερή. Από σκληρό μάονι με μια καλή μπρούντζινη κλειδαριά.

Τιναχτήκαμε και οι δύο όταν ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα, επείγον, δυνατό, επίμονο. Ο Ντάνιελ έκανε μια γκριμάτσα. «Εκείνος είναι πάλι, μαμά;» είπε πριν χαμηλώσει τη φωνή του σε ψίθυρο. «Ο κακός άνθρωπος;»

Φίλησα το μέτωπό του προσπαθώντας να κρύψω τον φόβο που μεγάλωνε μέσα στο στήθος μου. «Μην ανησυχείς, αγάπη μου», είπα πριν σηκωθώ. «Η θεία Καρολάιν θα είναι μάλλον. Μείνε εδώ. Θα πάω να δω».

Κατέβηκα τη σκάλα και στάθηκα στο καθιστικό για μια στιγμή, παγωμένη, προσπαθώντας να αποφασίσω τι να κάνω. Το χτύπημα επέμενε, πιο δυνατό τώρα, πιο θυμωμένο. Ήξερα ποιος ήταν και ήξερα τι ήθελε. Κοίταξα την τσάντα μου, γνωρίζοντας ότι μέσα δεν είχα πάνω από ένα δολάριο, ίσως δύο. Έπρεπε να είχα πληρώσει το ενοίκιο τρεις βδομάδες πριν, και συνεχώς καθυστερούσα τον κύριο Γκάρισον με δικαιολογίες, αλλά τώρα; Είχα ξοδέψει τον τελευταίο μου μισθό σε τρόφιμα και σε ένα καινούργιο ζευγάρι παπούτσια για τον Ντάνιελ. Το καημένο το αγόρι δε θα χωρούσε σε εκείνες τις μωρουδιακές παντόφλες για πολύ ακόμα.

Τοκ, τοκ, τοκ.

Το χτύπημα μιμούνταν τον χτύπο της καρδιάς μου. Ένιωθα φοβισμένη, παγιδευμένη. Το διαμέρισμα άρχισε να μου φαίνεται σαν κλουβί. Οι τοίχοι γύρω μου θα μπορούσαν άνετα να ήταν σκουριασμένο συρματόπλεγμα. *Τι θα κάνω;* Αντανακλαστικά, χαμήλωσα το βλέμμα μου στον καρπό μου. Από τότε που ο πατέρας του Ντάνιελ μού έκανε δώρο το πιο εξαίσιο αντικείμενο που είχα δει ποτέ στη ζωή μου, είχα λατρέψει τη χρυσή αλυσίδα η οποία ήταν διακοσμημένη με τρία λεπτεπίλεπτα ζαφείρια. Εκείνο το βράδυ στο ξενοδοχείο Ολύμπικ ήμουν πελάτισσα, όχι καμαριέρα ντυμένη με ένα μαύρο φόρεμα και λευκή ποδιά. Όταν άνοιξα το μικρό μπλε κουτί και εκείνος πέρασε το βραχιόλι γύρω από τον καρπό μου, για πρώτη φορά ένιωσα σαν κάποια που είχε γεννηθεί για να φοράει τέτοια πολύτιμα κοσμήματα. Φαινόταν σχεδόν ανόητο τότε να σκέφτομαι ότι θα μπορούσα να... Έκλεισα τα μάτια μου σφιχτά καθώς το χτύπημα στην πόρτα συνεχιζόταν. Άρχισα να ανοίγω τον σύρτη, μετά κούνησα το κεφάλι μου. Όχι, δε θα του την έδινα. Δε θα τα παρατούσα τόσο εύκολα. Αντί γι' αυτό, τράβηξα την αλυσίδα πιο ψηλά πάνω στον πήχη μου, κρύβοντάς την κάτω από το μανίκι του φορέματός μου. Θα έβρισκα έναν άλλο τρόπο.

Πήρα μια βαθιά ανάσα και πλησίασα σιγά σιγά την πόρτα, γυρίζοντας την κλειδαριά διστακτικά. Οι μεντεσέδες έτριξαν, αποκαλύπτοντας τον κύριο Γκάρισον στον διάδρομο έξω. Ήταν ένας μεγαλόσωμος άντρας, τόσο σε ύψος όσο και σε πλάτος· καταλάβαινα γιατί ο Ντάνιελ τον φοβόταν τόσο. Το βλοσυρό του πρόσωπο ήταν σχεδόν καλυμμένο από ένα γκρι, απεριποίητο μούσι. Διακρίνονταν μόνο τα κοκκινωπά, γεμάτα σημάδια μάγουλά του και τα σκούρα, σκληρά μάτια του. Η ξινή ανάσα του μύριζε τζιν και πεύκο, φανερώνοντας ότι είχε έρθει από το σαλούν στον κάτω όροφο. Η αυστηρή επιβολή της ποτοαπαγόρευσης δεν είχε ακόμα τελειώσει, οι περισσότεροι αστυνομικοί όμως έκαναν τα στραβά μάτια σε αυτό το κομμάτι της πόλης.

«Καλησπέρα, κύριε Γκάρισον», είπα όσο πιο γλυκερά μπορούσα.

Ήρθε λίγο πιο κοντά, σφηνώνοντας τη μεγάλη μπότα του με την ασάλινη μύτη στην πόρτα. «Άσε τις τυπικότητες», είπε. «Πού είναι τα λεφτά μου;»

«Σας παρακαλώ, επιτρέψτε μου να σας ζητήσω συγγνώμη, κύριε», άρχισα να λέω με τρεμάμενη φωνή. «Ξέρω ότι έχω καθυστερήσει το νοίκι. Ήταν ένας πολύ δύσκολος μήνας για εμάς, κι εγώ—»

«Αυτή την ιστορία την είπες και την προηγούμενη βδομάδα», είπε ψυχρά. Με παραμέρισε και μπήκε στην κουζίνα, όπου πήρε το μικρό καρβέλι ψωμί που μόλις είχα βγάλει από τον φούρνο. *Το δείπνο μου.* Άνοιξε το ψυγείο και συνοφρυώθηκε όταν δε βρήκε βούτυρο. «Θα σε ρωτήσω άλλη μία φορά», συνέχισε, με τα μάγουλά του γεμάτα. Τα μάτια του μισόκλεισαν. «Πού είναι τα λεφτά μου;»

Έπιασα το βραχιόλι μου καθώς το βλέμμα μου γλίστρησε δίπλα του, στον τοίχο με το γρατζουνισμένο σοβατεπί του και την ξεφλουδισμένη μογογιά. *Τι μπορώ να του πω τώρα; Τι μπορώ να κάνω;*

Ελευθέρωσε ένα βαθύ, βραχνό γέλιο. «Όπως το περιμένα», είπε. «Μια κλέφτρα».

«Κύριε Γκάρισον, εγώ—»

Τα μάτια του καρφώθηκαν επάνω μου με κτητικότητα· ήρθε πιο κοντά μου έως ότου μπορούσα να μυρίσω την ταγκή ανάσα του και να νιώσω τις τρίχες από το μούσι του πάνω στο πρόσωπό μου. Άρπαξε τον καρπό μου σφιχτά, ενώ το βραχιόλι μου γλίστρησε κάτω από το μανικέτι μου, αόρατο σε εκείνον. «Το περιμένα ότι ίσως να φτάναμε σε αυτό», είπε, με το χοντρό, τραχύ χέρι του να πασχίζει να ανοίξει τη ζακέτα μου μέχρι που την παραμέρισε και έπιασε τον κορσέ του φορέματός μου. Ο δείκτης του τράβηξε ένα κουμπί. «Ευτυχώς για σένα, τυχαίνει να είμαι γενναιόδωρος άνθρωπος και θα σου επιτρέψω να με πληρώσεις με έναν διαφορετικό τρόπο».

Έκανα ένα βήμα πίσω, ενώ εκείνη τη στιγμή άκουσα βήματα στη σκάλα. «Μαμά;»

«Ντάνιελ, γύρνα στο κρεβάτι σου, αγάπη μου», είπα όσο πιο ήρεμα μπορούσα. «Έρχομαι αμέσως».

«Μαμά», είπε ξανά αρχίζοντας να κλαίει.

«Ω, γλυκέ μου», φώναξα, ενώ προσευχόμουν η φωνή μου να μην αποκάλυπτε τον τρόπο που ένιωθα. «Όλα είναι εντάξει. Σ' το υπόσχομαι. Σε παρακαλώ, γύρνα στο κρεβάτι».

Δεν μπορούσα να τον αφήσω να το δει αυτό ή, ακόμα χειρότερα, να αφήσω τον κύριο Γκάρισον να του κάνει κακό.

«Μαμά, φοβάμαι», είπε, με τη φωνή του να ακούγεται πνιχτή πίσω από το αρκουδάκι του.

Ο κύριος Γκάρισον καθάρισε τον λαιμό του και έστρωσε το παλτό του. «Λοιπόν, αν δεν μπορείς να τον κάνεις να το βουλώσει», φώναξε κοιτάζοντας τον Ντάνιελ με ένα μοχθηρό μειδίαμα, «τότε, θα ξαναγυρίσω. Μην έχεις καμία αμφιβολία, όμως· θα ξαναγυρίσω». Δε μου άρεσε ο τρόπος που κοιτούσε τον Ντάνιελ, σαν να ήταν ένα κατοικίδιο, μια ενόχληση. Έστρεψε το βλέμμα

του ξανά σ' εμένα, κοιτάζοντάς με σαν να ήμουν μια καλοψημένη μπιριζόλα που τσιτσιρίζε μέσα στο τηγάνι. «Και θα πάρω την πληρωμή μου».

Ένευσα πειθήνια καθώς έβγαινε από την πόρτα. «Ναι, κύριε Γκάρισον». Γύρισα την κλειδαριά με τρεμάμενα χέρια καθώς τα βήματά του αντηχούσαν στον διάδρομο. Πριν γυρίσω για να κοιτάξω τον Ντάνιελ, πήρα μια βαθιά, καθησυχαστική ανάσα και σκούπισα ένα δάκρυ στο μάγουλό μου.

«Ω, Ντάνιελ», είπα τρέχοντας στην κορυφή της σκάλας και παίρνοντάς τον στην αγκαλιά μου. «Φοβάσαι, γλυκέ μου; Μη φοβάσαι. Η μαμά είναι εδώ. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να ανησυχείς».

«Ο άντρας, όμως», είπε ρουφώντας τη μύτη του, «είναι κακός. Πόνεσε τη μαμά;»

«Όχι, γλυκέ μου», είπα. «Η μαμά δε θα άφηνε να συμβεί κάτι τέτοιο».

Άνοιξα το κούμπωμα της αλυσίδας στον καρπό μου και την άφησα να πέσει στην παλάμη μου.

Ο Ντάνιελ με κοίταξε μπερδεμένος, και παρατήρησα τα μεγάλα, αθώα του μάτια, ενώ ευχόμουν να ήταν διαφορετικά τα πράγματα για εκείνον, για εμάς. «Η μαμά αγαπάει το βραχιόλι της, αγάπη μου. Θέλω απλώς να το κρύψω».

Σκέφτηκε τα λόγια της για μια στιγμή. «Για να μην το χάσεις;»

«Ακριβώς». Σηκώθηκα και πήρα το χέρι του. «Θα βοηθήσεις τη μαμά να το βάλει στο μυστικό μέρος;»

Ο Ντάνιελ ένευσε, και πήγαμε στο μικροσκοπικό ντουλάπι κάτω από τη σκάλα. Είχε ανακαλύψει τον χώρο, ο οποίος δεν ήταν μεγαλύτερος από μια καπελιέρα, ένα πρωί ενώ έπαιξε, και είχαμε αποφασίσει ότι το ξεχωριστό ντουλαπάκι θα ήταν το μυστικό μας από τον υπόλοιπο κόσμο. Ο Ντάνιελ φυλούσε εκλεκτούς θησαυρούς εκεί μέσα – ένα φτερό από ένα γαλαζοπούλι που είχε βρει στον δρόμο, ένα κονσερβοκούτι από σαρδέλες το

οποίο είχε γεμίσει με λείες πέτρες και άλλα μικρά πραγματάκια. Έναν σελιδοδείκτη. Ένα γυαλιστερό νόμισμα των πέντε σεντς. Ένα όστρακο που είχε ξεθωριάσει τόσο πολύ από τον ήλιο αποκτώντας ένα λαμπερό λευκό χρώμα. Είχα βάλει μέσα το πιστοποιητικό της γέννησής του και άλλα σημαντικά έγγραφα. Και τώρα πρόσθεσα το βραχιόλι μου.

«Εκεί», είπα κλείνοντας τη μικρή πόρτα και θαυμάζοντας την τέλεια εφαρμογή. Γινόταν ένα με την ξύλινη επένδυση της σκάλας. Ποτέ δεν κατάλαβα πώς το είχε ανακαλύψει ο Ντάνιελ.

Ακούμπησε το χέρι του πάνω στον θώρακά μου. «Η μαμά θα πει ένα τραγούδι;»

Κατένευσα στρώνοντας τα ξανθά μαλλιά του στο μέτωπό του και θαυμάζοντας το πόσο πολύ έμοιαζε με τον πατέρα του. *Μακάρι να ήταν εδώ ο Τσαρλς*. Έδιωξα γρήγορα τη σκέψη, τη φαντασία, και άρχισα να τραγουδάω. «Σώπα, μην κλαις, πήγαινε για ύπνο, μικρέ Ντάνιελ. Όταν ξυπνήσεις θα έχεις όλα τα όμορφα αλογάκια». Οι λέξεις πέρασαν από τα χείλη μου και μας καθησύχασαν και τους δύο.

Τραγουδίησα τέσσερις στίχους, αρκετούς για να βαρύνουν τα βλέφαρα του Ντάνιελ, πριν τον μεταφέρω στο κρεβάτι του και τον βάλω ξανά κάτω από το πάπλωμα.

Το πρόσωπό του καλύφθηκε από ανησυχία όταν είδε το μαύρο μου φόρεμα και τη λευκή μου ποδιά. «Μη φύγεις, μαμά».

Έπιασα το πιγούνι του. «Για λίγο θα είναι μόνο, αγάπη μου», είπα φιλώντας τα μάγουλά του, απαλά και δροσερά στα χείλη μου.

Ο Ντάνιελ έθαιψε το πρόσωπό του μέσα στο αρκουδάκι του, τρίβοντας τη μύτη του πάνω στη μύτη του λούτρινου όπως έκανε από τότε που ήταν μωρό. «Δε θέλω». Έκανε μια παύση, καθώς το τρίχρονο μυαλό του κατέβαλλε προσπάθεια να βρει τις σωστές λέξεις: «Φοβάμαι όταν φεύγεις».

«Το ξέρω, αγάπη μου», είπα πολεμώντας να συγκρατήσω τα

δάκρυα που παραμόνευαν. «Πρέπει να φύγω, όμως. Επειδή σε αγαπώ. Θα το καταλάβεις αυτό κάποια μέρα».

«Μαμά», συνέχισε ο Ντάνιελ κοιτάζοντας το παράθυρο, όπου, πίσω από το τζάμι, ο άνεμος δυνάμωνε. «Η Εύα λέει ότι τα φαντάσματα βγαίνουν τη νύχτα».

Τα μάτια μου γούρλωσαν. Η κόρη της Καρολάιν είχε μια φαντασία που δεν ταίριαζε στα τριάνμισι χρόνια της. «Τι σου λέει αυτή τη φορά η Εύα, αγάπη μου;»

Ο Ντάνιελ έκανε μια παύση, σαν να σκεφτόταν αν θα απαντούσε ή όχι. «Λοιπόν», είπε διστακτικά, «όταν παίζουμε, μερικές φορές μάς κοιτάζουν άνθρωποι. Είναι φαντάσματα;»

«Ποιος, αγάπη μου;»

«Η κυρία».

Γονάτισα για να φέρω τα μάτια μου στο ίδιο επίπεδο με τα δικά του. «Ποια κυρία, Ντάνιελ;»

Ζάρωσε τη μύτη του. «Στο πάρκο. Δε μου αρέσει το καπέλο της, μαμά. Έχει φτερά. Έκανε κακό στο πουλί; Μου αρέσουν τα πουλιά».

«Όχι, αγάπη μου», είπα, και ορκίστηκα να μιλήσω στην Καρολάιν για τις ιστορίες της Εύας. Υποπτεύομαι ότι αυτές ήταν η αιτία για τους επιάλτες που είχε ο Ντάνιελ τελευταία.

«Ντάνιελ, δε σου έχει πει η μαμά να μη μιλάς σε ξένους;»

«Μα δεν της μίλησα», είπα με ορθάνοιχτα μάτια.

Έστρωσα τα μαλλιά του. «Καλό αγόρι».

Κατένευσε φωλιάζοντας το κεφάλι του στο μαξιλάρι του με έναν αναστεναγμό. Έβαλα το αρκουδάκι του στην εσοχή του χεριού του. «Βλέπεις, δεν είσαι μόνος», είπα, ανίκανη να εμποδίσω το σπάσιμο στη φωνή μου. Ήλπιζα ότι δεν το πρόσεξε. «Είμαι και ο Μαξ εδώ μαζί σου».

Πίεσε ξανά το αρκουδάκι στο πρόσωπό του. «Μαξ», είπε χαμογελώντας.

«Καληνύχτα, αγάπη μου», είπα γυρίζοντας προς την πόρτα.

«Καληνύχτα, μαμά».

Έκλεισα την πόρτα σιγανά, και μετά άκουσα ένα πνιχτό «Περίμενε!»

«Ναι, αγάπη μου;» ρώτησα βάζοντας το κεφάλι μου μέσα από την ανοιχτή πόρτα.

«Θα φιλήσεις τον Μαξ;» είπε.

Γύρισα στο κρεβάτι και γονάτισα καθώς ο Ντάνιελ ακούμπησε το αρκουδάκι στα χείλη μου. «Σ' αγαπώ, Μαξ», ψιθύρισα καθώς επέστρεφα στην πόρτα. «Και σ' αγαπώ κι εσένα, Ντάνιελ. Περισσότερο από όσο μπορείς να φανταστείς».

Κατέβηκα τη σκάλα πατώντας στις μύτες των ποδιών μου, έβαλα άλλο ένα κούτσουρο στο τζάκι, είπα μια σιγανή προσευχή και βγήκα από την εξώπορτα, κλειδώνοντάς τη. Μια βάρδια ήταν μόνο. Θα επέστρεφα στο σπίτι πριν από την ανατολή του ήλιου. Γύρισα ξανά προς την πόρτα και μετά κούνησα το κεφάλι μου, καθησυχάζοντας τον εαυτό μου. Ήταν ο μόνος τρόπος. Θα ήταν ασφαλής. Απόλυτα ασφαλής.

ΚΛΕΡ ΑΛΑΝΤΡΙΤΖ

Λιάτζ, 2 Μαΐου, σήμερα

Τα μάτια μου άνοιξαν απότομα και ακούμπησα το χέρι μου στην κοιλιά μου. Να τος εκείνος ο οξύς πόνος ξανά στην κοιλιά μου. Πώς τον είχε αποκαλέσει η δρ Τζένσεν; Ναι, ένας πόνος φάντασμα – κάτι σχετικά με τη μνήμη του σώματός μου και το τραύμα. Φάντασμα ή όχι, έμεινα εκεί ξαπλωμένη, νιώθοντας τον οικείο, μοναχικό πόνο που με ξυπνούσε κάθε πρωί εδώ και έναν χρόνο. Έκανα μια παύση για να αντιμετωπίσω την ανάμνηση και αναρωτήθηκα, όπως έκανα κάθε μέρα όταν χτυπούσε το ξυπνητήρι, πώς θα κατάφερα να σηκωθώ, να ντυθώ, να συμπεριφερθώ σαν φυσιολογικός άνθρωπος, ενώ το μόνο που ήθελα ήταν να κουλουριαστώ σαν μπάλα και να πάρω τόσα παυσίπονα ώστε να μουδιάσω κάθε αίσθηση.

Έτριψα τα μάτια μου και κοίταξα το ρολόι: 5:14 π.μ. Έμεινα ακίνητη και αφουγκράστηκα τον άνεμο να εξαπολύει την οργή του ενάντια στο εξωτερικό του διαμερίσματός μας στον δέκατο τέταρτο όροφο. Αναρίγησα και τράβηξα το πάπλωμα μέχρι τον λαιμό μου. Ούτε το πάπλωμα από πούπουλα χήνας Σιβηρίας δεν

μπορούσε να εμποδίσει την παγωνιά. *Γιατί κάνει τόσο κρύο; Ο Ίθαν θα πρέπει να κατέβασε τον θερμοστάτη – ξανά.*

«Ίθαν;» ψιθύρισα απλώνοντας το χέρι μου προς τη μεριά του στο υπέρδιπλο κρεβάτι, όμως τα σεντόνια ήταν κρύα και καλοστρωμένα. Είχε πάει στη δουλειά νωρίς, πάλι.

Σηκώθηκα και πήρα τη ρόμπα μου από την πολυθρόνα με την μπλε και λευκή ριγέ ταπετσαρία δίπλα στο κρεβάτι. Το τηλέφωνο χτυπούσε επίμονα, και πήγα στο καθιστικό. Τα παράθυρα που περιέβαλλαν το διαμέρισμα προσέφεραν θέα στην Αγορά Πάικ Πλές του Σιάτλ, από κάτω, και προς τον Κόλπο Έλιοτ, με τα φέρι να πηγαινοέρχονται αδιάκοπα. Τη μέρα που ήρθαμε να δούμε το διαμέρισμα, πριν από τέσσερα χρόνια, είχα πει στον Ίθαν ότι ένιωθα λες και αιωρούμασταν στον αέρα. «Το κάστρο σου στον ουρανό», είχε πει τρεις εβδομάδες αργότερα, δίνοντάς μου ένα γυαλιστερό ασημί κλειδί.

Όμως, δεν ήταν η οικεία θέα αυτό που με γοήτευσε εκείνο το πρωί. Στην πραγματικότητα, δεν υπήρχε θέα. Ήταν όλα... λευκά. Έτριψα τα μάτια μου για να ριξω μια πιο προσεκτική ματιά στο σκηνικό έξω από τα διπλά τζάμια. Χιόνι. Και όχι μόνο μερικές νιφάδες – κανονική χιονοθύελλα. Κοίταξα το ημερολόγιο στον τοίχο κοντά στο γραφείο μου κουνώντας το κεφάλι μου μπερδεμένη. Μια χιονοθύελλα στις δύο Μαΐου; Απίστευτο.

«Εμπρός;» μουρμούρισα στο τηλέφωνο, σταματώντας επιτέλους το κουδούνισμά του.

«Κλερ!»

«Φρανκ». Μπορεί να ήταν το αφεντικό μου στην εφημερίδα, όμως τόσο νωρίς το πρωί ο χαιρετισμός μου δε διέθετε κανέναν ευγενικό επαγγελματισμό.

«Κοιτάξεις έξω από το παράθυρό σου;» Αφοσιωμένος αρχισυντάκτης, ο Φρανκ βρισκόταν συχνά στο γραφείο του πριν από την ανατολή του ήλιου, ενώ εγώ συνήθως έμπαινα νυσταγμένη γύρω στις εννέα. Και αυτό μια καλή μέρα. Το τμήμα του ένθετου

με τα αφιερώματα δεν απέπνεε την ίδια αίσθηση επείγοντος με το ειδησεογραφικό τμήμα, ωστόσο ο Φρανκ συμπεριφερόταν λες και τα άρθρα για ντόπιους κηπουρούς και οι κριτικές των παιδικών θεατρικών παραστάσεων ήταν επείγοντα, ζωτικής σημασίας θέματα. Το προσωπικό του, στο οποίο ανήκα κι εγώ, δεν μπορούσε να φέρει αντίρρηση. Η γυναίκα του Φρανκ είχε πεθάνει πριν από τρία χρόνια, και από τότε είχε ριχτεί στη δουλειά του με τέτοια ζέση, ώστε μερικές φορές υποπτευόμουν ότι κοιμόταν στο γραφείο του.

«Το χιόνι εννοείς, έτσι;»

«Ναι, το χιόνι! Το πιστεύεις;»

«Το ξέρω», απάντησα κοιτάζοντας το μπαλκόνι, όπου το τραπέζι και οι καρέκλες από σφυρήλατο σίδερο ήταν πασπαλισμένες με λευκό. «Προφανώς δεν το μυρίστηκαν οι μετεωρολόγοι».

«Αυτό είναι σίγουρο», συμφώνησε ο Φρανκ. Τον άκουγα να γυρίζει σελίδες πάνω στο γραφείο του. «Να τη η πρόγνωση καιρού όπως δημοσιεύτηκε στη σημερινή εφημερίδα: “Συννεφιά, η θερμοκρασία θα ξεπεράσει τους δεκαπέντε βαθμούς, με πιθανότητα ελαφριάς βροχής”».

Κούνησα το κεφάλι μου. «Πώς μπορεί να συμβαίνει αυτό; Είναι σχεδόν καλοκαίρι – τουλάχιστον, ήταν την τελευταία φορά που κοίταξα».

«Δεν είμαι μετεωρολόγος, αλλά ξέρω ότι είναι σπάνιο. Πρέπει να το καλύψουμε». Η φωνή του Φρανκ είχε όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του συντάκτη που κυνηγούσε μια ιστορία.

Χασμουρήθηκα. «Δε νομίζεις ότι ανήκει περισσότερο στο τμήμα ειδήσεων; Μια χιονοθύελλα δεν έχει σχέση με τα αφιερώματα, εκτός κι αν θέλεις να γράψω ένα άρθρο για τους χιονάνθρωπους της πόλης».

«Όχι, όχι», συνέχισε ο Φρανκ. «Είναι μια πολύ μεγαλύτερη ιστορία. Κλερ, κοιτούσα κάποια παλιά αρχεία, και δε θα πιστέψεις τι βρήκα».

«Φρανκ», είπα προσπαθώντας να ανεβάσω τον θερμοστάτη. Τον πήγα στους είκοσι τρεις βαθμούς. Ο Ίθαν μισούσε τη σπατάλη ενέργειας. «Δεν είναι ούτε έξι το πρωί. Πόση ώρα είσαι στο γραφείο;»

Αγνόησε την ερώτησή μου. «Δεν είναι η πρώτη φορά που το Σιάτλ βλέπει τέτοια χιονοθύελλα».

Στριφογύρισα τα μάτια μου. «Ναι, χιόνισε τον Ιανουάριο, έτσι δεν είναι;»

«Κλερ», συνέχισε, «όχι, άκου. Μια ανοιξιτιάτικη χιονοθύελλα χτύπησε την ίδια ακριβώς ημερομηνία το 1933». Άκουσα κι άλλες σελίδες εφημερίδας να γυρίζουν. «Η σύμπτωση είναι απίστευτη. Πριν από περίπου ογδόντα χρόνια, μια ίδια ακριβώς χιονοθύελλα –μια τεράστια χιονοθύελλα– παρέλυσε την πόλη».

«Αυτό είναι ενδιαφέρον», είπα με έντονη την επιθυμία να φτιάξω μια κούπα ζεστό κακάο και να γυρίσω στο κρεβάτι. «Όμως, εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω γιατί αυτή είναι μια ιστορία για το ένθετο των αφιερωμάτων. Δε θα έπρεπε να την καλύψει η Ντέμπι από το ειδησεογραφικό τμήμα; Θυμάσαι ότι κάλυψε τον περσινό τυφώνα στο νότιο Σιάτλ;»

«Επειδή είναι κάτι περισσότερο από αυτό», είπε. «Σκέψου το. Δυο χιονοθύελλες που έλαβαν χώρα την ίδια ημερομηνία και χωρίζονται σχεδόν από έναν αιώνα; Αν δεν αξίζει αυτό να μπει στο ένθετο, δεν ξέρω τι αξίζει να μπει, Κλερ».

Μπορούσα να εντοπίσω τον τόνο του αφεντικού να χρωματίζει τη φωνή του, γι' αυτό υποχώρησα. «Αριθμός λέξεων και προθεσμία;»

«Έχεις δίκιο για το ειδησεογραφικό τμήμα», είπε. «Θα ασχοληθούν με αυτό σήμερα και αύριο, αλλά εγώ θα ήθελα ένα μεγαλύτερο κομμάτι, μια παρουσίαση της χιονοθύελλας του τότε και του τώρα. Θα αφιερώσουμε ολόκληρο το ένθετο σε αυτή. Μπορώ να σου δώσω έξι χιλιάδες λέξεις, και θα το ήθελα ως την Παρασκευή».

«Την Παρασκευή;» διαμαρτυρήθηκα.

«Δε θα χρειαστεί να ψάξεις πολύ για πηγές», συνέχισε. «Είμαι σίγουρος ότι υπάρχει άφθονο υλικό στα αρχεία. Η οπτική σου μπορεί να είναι “Η μεγάλη επιστροφή της χιονοθύελλας”».

Χαμογέλασα. «Το κάνεις να ακούγεται λες και είναι ένα ζω-
ντανό πλάσμα».

«Ποιος ξέρει;» είπε ο Φρανκ. «Ίσως να είναι μια προτροπή για να κοιτάξουμε πίσω στον χρόνο. Να δούμε τι χάσαμε...» Η φωνή του αργόσβησε.

«Φρανκ», έκανα αναστενάζοντας, «ο συναισθηματισμός σου σχετικά με τον καιρό είναι αξιολάτρευτος, όμως μην ενθουσιάζεσαι και πολύ. Εξακολουθώ να αναρωτιέμαι πώς θα γράψω έξι χιλιάδες λέξεις για χιονάνθρωπους».

«Χειμώνας του βατόμουρου», ψιθύρισε.

«Συγγνώμη;»

«Η χιονοθύελλα», απάντησε. «Ονομάζεται χειμώνας του βατόμουρου. Έτσι αποκαλούν οι μετεωρολόγοι την απότομη πτώση της θερμοκρασίας στα τέλη της άνοιξης. Δεν είναι ενδιαφέρον;»

«Υποθέτω πως ναι», είπα πατώντας τον διακόπτη στον τοίχο για να ανάψει το τζάκι αερίου. Το μάθημα του Φρανκ για τον καιρό μού γέννησε μια λαχτάρα για πίτα με βατόμουρα. «Αν μη τι άλλο, έχουμε έναν εκπληκτικό τίτλο».

«Και μια εκπληκτική ιστορία ελπίζω», σχολίασε. «Τα λέμε στο γραφείο».

«Φρανκ, περίμενε, είδες τον Ίθαν σήμερα το πρωί;» Ο άντρας μου, ο διευθυντής σύνταξης της εφημερίδας, πήγαινε πριν από εμένα στη δουλειά τις περισσότερες μέρες, αλλά τελευταία ξεκινούσε τα πρωινά του όλο και πιο νωρίς.

«Όχι ακόμα», είπε. «Μόνο εγώ είμαι εδώ και μερικά άτομα στο τμήμα ειδήσεων. Γιατί;»

«Ω, τίποτα», έκανα προσπαθώντας να κρύψω το συναίσθημα

που ένιωθα. «Απλώς ανησυχούσα αν έφτασε καλά, με το χιόνι και όλα αυτά».

«Να προσέχεις εκεί έξω», είπε. «Η Πέμπτη Λεωφόρος είναι σαν παγοδρόμιο».

Έκλεισα το τηλέφωνο και κοίταξα τον δρόμο κάτω, μισοκλείνοντας τα μάτια μου για να διακρίνω δυο φιγούρες, έναν πατέρα και το μικρό του παιδί, να παίζουν χιονοπόλεμο.

Ακούμπησα τη μύτη μου στο παράθυρο, νιώθοντας το παγωμένο τζάμι πάνω στο δέρμα μου. Χαμογέλασα κοιτάζοντας τη σκηνή πριν η ανάσα μου θαμπώσει το τζάμι. *Ένας χειμώνας του βατόμουρου.*

ΒΕΡΑ

Αργησες», είπε η Εστέλλα, κοιτάζοντάς με πίσω από το γκρι μεταλλικό γραφείο της όταν μπήκα στο δωμάτιο για τις καμαριέρες στο Ολύμπικ. Ένας και μόνο γλόμπος κρεμόταν από ένα σύρμα στο κακοφωτισμένο υπόγειο δωμάτιο. Ένευσε προς μια στοιβιά φρεσκοπλυμένα λευκά σεντόνια που έπρεπε άμεσα να διπλωθούν.

«Το ξέρω», είπα απολογητικά. «Λυπάμαι πολύ. Το λεωφορείο άργησε, και πριν φύγω είχα μια αντιπαράθεση με τον—»

«Δε με ενδιαφέρουν οι δικαιολογίες σου!» μου πέταξε. «Οι σουίτες του πέμπτου ορόφου χρειάζονται καθάρισμα, και γρήγορα. Απόψε θα έρθει ένα γκρουπ. Επιφανή άτομα. Η δουλειά πρέπει να γίνει γρήγορα και με προσοχή στη λεπτομέρεια. Και να προσέχεις τις γωνίες σου στα κρεβάτια. Χτες ήταν τσαπατσούλικες, και αναγκάστηκα να στείλω τη Βίλμα να τα ξαναστρώσει όλα». Αναστέναξε και γύρισε ξανά στα χαρτιά που είχε μπροστά της.

«Λυπάμαι, κυρία», είπα τοποθετώντας την τσάντα μου σε ένα ντουλάπι και δένοντας την ποδιά μου πριν κατευθυνθώ στο ασανσέρ υπηρεσίας. «Θα τα πάω καλύτερα».

«Και, Βέρα», είπε η Εστεέλλα, «δεν έφερες ξανά το αγόρι, έτσι δεν είναι;» Τέντωσε τον λαιμό της σαν να περίμενε να τον βρει να κρύβεται κάτω από τη φούστα μου.

«Όχι, κυρία», μουρμούρισα, και ξαφνικά αναρωτήθηκα αν είχα αφήσει ένα ποτήρι νερό για τον Ντάνιελ. *Άφησα; Θα διψάσει;* Απώθησα τη σκέψη καθώς τα μάτια της Εστεέλλα καρφώθηκαν στα δικά μου.

«Ωραία», είπε. «Γιατί αν μπερδέψεις ξανά το καλύτερο ξενοδοχείο του Σιάτλ με βρεφονηπιακό σταθμό, φοβάμαι ότι θα αναγκαστώ να δώσω τη θέση σου σε κάποια από τις αναρίθμητες γυναίκες που θα την ήθελαν πολύ. Θα έπρεπε να είσαι ευγνώμων που έχεις μια προσοδοφόρα δουλειά, ενώ τόσο πολλοί άνθρωποι δεν έχουν».

«Μάλιστα, κυρία», είπα. «Είμαι. Σας υπόσχομαι ότι δε θα ξαναγίνει».

«Πολύ καλά», είπε δείχνοντας έναν ασημένιο δίσκο με δυο τεράστια κομμάτια τούρτα σοκολάτα και ένα μπουκάλι σαμπάνια. *Μακάρι να μπορούσε να φάει ο Ντάνιελ ένα κομμάτι τούρτα σοκολάτα.* Σημείωσα στο μυαλό μου να θυμηθώ να μαζέψω χρήματα από τα φιλοδωρήματα για να του φτιάξω μία. Κάθε παιδί άξιζε να δοκιμάσει τούρτα, ακόμα και τα φτωχά. «Ανέβασέ το στο δωμάτιο 503», είπε. «Ο Μανουέλ έχει πάει για άλλη παράδοση. Είναι για έναν σημαντικό πελάτη, γι' αυτό να δείχνεις φινετσάτη, εντάξει;»

«Μάλιστα, κυρία», απάντησα σπρώχνοντας το τρόλεϊ σερβιρίσματος έξω από την πόρτα.

Καθώς το ασανσέρ υπηρεσίας ανέβαινε, παρατήρησα την τούρτα –μαύρη σοκολάτα, με φαντζ ανάμεσα σε κάθε στρώση– και το μπουκάλι με τη γαλλική σαμπάνια, η ετικέτα της οποίας είχε μερικές εξωτικές λέξεις που δεν καταλάβαινα. Ένιωσα μια σουβλιά από την πείνα, αλλά πίεσα τον εαυτό μου να στρέψω αλλού το βλέμμα μου. Με λίγη τύχη, θα έβρισκα λίγο τυρί ή ένα ψω-

μάκι σε κάποιο από τα δωμάτια που θα καθάριζα εκείνο το βράδυ. Την περασμένη εβδομάδα βρήκα ένα σάντουιτς με μπριζόλα. Το είχαν τοιμπολογήσει στην άκρη, αλλά δε με πείραζε, καθώς δεν είχα φάει όλη τη μέρα.

Κράτησα το τρόλει σταθερό όταν το ασανσέρ σταμάτησε απότομα, μορφάζοντας καθώς τα ψηλά ποτήρια της σαμπάνιας χτύπησαν μεταξύ τους και παραλίγο να πέσουν στο έδαφος. *Τι θα έλεγε η Εστέλλα αν τα έσπαγα;* Έσπρωξα το τρόλει στον διάδρομο, νεύοντας σε ένα κομψό ζευγάρι που περνούσε. Με αγνόησαν. *Πού πήγαιναν; Στο θέατρο; Στην όπερα;* Μπορούσες εύκολα να χαθείς μέσα σε ευφάνταστα όνειρα όταν δούλευες σε ξενοδοχείο, και, για να περάσει η ώρα μου, επέτρεπα στον εαυτό μου να σκεφτεί πώς θα ήταν να ξαπλώνω σε ένα κρεβάτι με φρεσκοσιδερωμένα λινά σεντόνια και αφράτα μαξιλάρια. Ενώ ξεσκόνιζα τις χρυσές κορνίζες, κρυφοκοιτούσα μέσα σε ντουλάπες και θαύμαζα τα υψηλής ραπτικής ρούχα που ήταν κρεμασμένα, τα κοσμήματα που ήταν τοποθετημένα πάνω στις συρταριές, τα μπουκαλάκια με τα αρώματα που κόστιζαν όσο το ενοίκιο έξι μηνών. Μια φορά είχα βάλει λίγο στον καρπό μου, εισπνέοντας την εξωτική λουλουδάτη μυρωδιά του πλούτου και της πολυτέλειας, έως ότου σκέφτηκα την Εστέλλα, και μετά το ξέπλυνα γρήγορα με σαπούνι και νερό.

Καθώς περνούσα μπροστά από κάθε σουίτα, φανταζόμουν ιστορίες για τις ζωές των ενοίκων, ενώ αναρωτιόμουν πάντα πώς θα ήταν για εμένα, για τον Ντάνιελ, αν η κατάστασή μας ήταν διαφορετική.

Σταμάτησα στο δωμάτιο 503 και χτύπησα. Μέσα έπαιζε μουσική. Τζαζ, ίσως. «Μια στιγμή», είτε μια γυναικεία φωνή, ενώ ακολούθησε ο ήχος ενός κελαρυστού γέλιου.

Έπειτα από μερικά λεπτά η πόρτα άνοιξε και εμφανίστηκε μια όμορφη γυναίκα, περίπου στην ηλικία μου. Το στήθος της ξεχειλίζει πάνω από το ροζ δαντελένιο νυχτικό της που ήταν σφιγμένο γύ-

ρω από τη μέση της. Τα κοντά της μαλλιά, βαμμένα με ένα εντυπωσιακό κατάξανθο χρώμα, κατσάρωναν ελαφρώς στις άκρες, όπως ακριβώς στις διαφημίσεις. Όταν χαμήλωσε το βλέμμα της στο τρόλεϊ, είδα το σκούρο φυσικό της χρώμα να ξεπροβάλλει στις ρίζες. «Ω, τι ωραία», τσίριξε περνώντας τον δείκτη της πάνω από την άκρη της τούρτας και γλείφοντάς τον, αγνοώντας τελείως την παρουσία μου. «Λον», γουργούρισε προς το δωμάτιο, «διαβολάκο. Ξέρεις ότι η σαμπάνια και η σοκολάτα είναι οι αδυναμίες μου».

Την ακολούθησα μέσα. Ο αέρας μύριζε αντρική κολόνια, και τα μάγουλά μου έγιναν κατακόκκινα όταν πρόσεξα έναν μισόγυμνο άντρα στο κρεβάτι. Με το κουβερλί τυλιγμένο γύρω από τη μέση του, έμοιαζε με βασιλιά ξαπλωμένο πάνω σε μια στοίβα μαξιλάρια. «Αφησέ το εδώ δίπλα μου, κούκλα», είπε ευγενικά κοιτάζοντάς με κατάματα. Απέστρεψα το βλέμμα μου, αμήχανη στη θέα του γυμνού του στήθους, μαυρισμένου και ιδρωμένου, σαν να είχε μόλις ασκηθεί.

«Ω», έκανε χαμογελώντας και γνέφοντάς μου να τον κοιτάξω στα μάτια. «Μην ντρέπεσαι, γλυκιά μου. Είσαι καινούργια εδώ;»

«Όχι, κύριε», είπα. «Δηλαδή, ναι, κύριε. Εργάζομαι μόλις έξι μήνες».

Η γυναίκα έδειχνε πολύ ενοχλημένη από τη συζήτησή μας. «Λόνι», γκρίνιαξε, «άσε με να σε ταΐσω λίγη τούρτα».

«Σε ένα λεπτό, Σουζί», απάντησε εκείνος χωρίς να παίρνει τα μάτια του από πάνω μου. «Είμαι ο Λον Έντουαρντς. Δε νομίζω ότι είχα τη χαρά να σε γνωρίσω». Έτεινε το χέρι του. Η γυναίκα μούτρωσε.

Το έπιασα αδέξια, αβέβαιη για το τι έπρεπε να πω, γι' αυτό είπα με στριγκιά φωνή: «Είμαι η Βέρα. Βέρα Ρέι».

«Χαίρομαι που σε γνωρίζω, αγαπητή μου», είπε βάζοντας ένα κολλαριστό πεντοδóλαρο στην τσέπη της ποδιάς μου.

Οπισθοχώρησα και έκανα μια υπόκλιση. «Σας ευχαριστώ, κύριε, εε, Λον· εννοώ, κύριε Έντουαρντς».

«Ελπίζω να σε ξαναδώ», είπε χαμογελώντας, πριν γυρίσει το βλέμμα του ξανά στη Σούζι, η οποία έδειχνε να πεινάει για την προσοχή του – και για την τούρτα σοκολάτα.

«Μάλιστα, κύριε», τραύλισα. «Σας ευχαριστώ, κύριε. Καλή σας νύχτα».

Καθώς η πόρτα έκλεισε με μια κλαγγή πίσω μου, ελευθέρωσα μια ανάσα, τη στιγμή ακριβώς που είδα την Γκουέν να με περιμένει στον διάδρομο. Κοντή, παχουλή, με ένα σημάδι στο αριστερό της μάγουλο, σπάνια κατσούφιαζε ή παραπονιόταν, και αυτός ήταν ο λόγος που την είχα συμπαθήσει αμέσως.

«Η Εστέλλα με έστειλε να σε βοηθήσω με αυτό τον όροφο», είπε εύθυμα. «Έρχεται ένα μεγάλο γκρουπ. Πρέπει να δουλέψουμε γρήγορα». Χαμογέλασε. «Βλέπω ότι γνώρισες τον Λον».

Ανασήκωσα τους ώμους μου, χτυπώντας ελαφριά την τσέπη μου. «Δίνει καλά φιλοδώρηματα».

Η Γκουέν χαμογέλασε. «Επίσης, έχει αδυναμία στις καμαριέρες».

«Γκουέν!» ξεφύσηξα. «Δεν εννοείς ότι θα μπορούσα να—»

«Όχι, όχι», είπε κεντρίζοντας το πλευρό μου παιχνιδιάρικα με την άκρη του φτερού ξεσκονίσματος. «Απλώς η γυναίκα που είναι μαζί του τώρα –η Σούζι– δούλευε στην καθαριότητα πριν ξεκινήσεις εσύ».

«Δηλαδή ήταν...»

Η Γκουέν έγνεψε καταφατικά. «Σαν εμάς. Και τώρα την έχει στη σουίτα του, ντυμένη και στολισμένη, στη διάθεσή του».

Τα μάγουλά μου κοκκίνισαν στη σκέψη. «Τι απαίσιο».

Η Γκουέν ανασήκωσε τους ώμους της. «Η Σούζι δε φαίνεται να συμφωνεί. Της δίνει εκατό δολάρια την εβδομάδα και πρόσβαση στο αυτοκίνητό του και στον οδηγό του. Σίγουρα είναι καλύτερο από το να τρίβει πατώματα».

«Εκατό δολάρια την εβδομάδα;»

Η Γκουέν έδειχνε μελαγχολική. «Μια περιουσία».

«Λοιπόν», είπα παίρνοντας μια βαθιά ανάσα και ξεφυσώντας για να διώξω τη σκέψη. «Δε θα πουλούσα ποτέ έτσι τον εαυτό μου».

Η Γκουέν ανασήκωσε τους ώμους. «Ποτέ μη λες ποτέ», είπε καθώς βάζαμε το κλειδί για να μπούμε στο πρώτο από τα έντεκα δωμάτια που χρειάζονταν καθάρισμα. «Ζούμε σε τρομακτικούς καιρούς. Πολλοί άνθρωποι είναι άτυχοι. Η μεγαλύτερή μου αδελφή ζει στο Κάνσας. Ο άντρας της είναι άνεργος, και έχουν οχτώ παιδιά. Οχτώ στόματα να ταΐσουν. Φαντάσου τι θα έκανε για να ταΐσει την οικογένειά της. Είμαι χαρούμενη που έχω μόνο τον εαυτό μου να φροντίσω».

Σκέφτηκα τον Ντάνιελ και τη δύσκολη θέση στην οποία βρίσκονται με την πληρωμή του ενοικίου. Δεν μπορούσα να καθυστερώ άλλο τον κύριο Γκάρισον. Θα βρισκόμασταν στον δρόμο σε μερικές μέρες, ίσως σε μία εβδομάδα αν ήμαστε τυχεροί.

«Γκουέν», μουρμούρισα, «μήπως έχεις να μου δανείσεις είκοσι δολάρια; Είναι για το νοίκι μου. Βρίσκομαι σε τρομερό αδιέξοδο».

«Μακάρι να είχα, γλυκιά μου», είπε, με τα ευγενικά της μάτια να λάμπουν από συμπόνια. Ένωσα μια σουβλιά ενοχής. *Πώς είναι δυνατό να περιμένω να με ξελασπώσει ενώ είναι κι εκείνη στην ίδια κατάσταση;* «Πάρε», είπε δίνοντάς μου δυο τσαλακωμένα χαρτονομίσματα. «Τα τελευταία δύο μου δολάρια».

«Υπόσχομαι να σε ξεπληρώσω», είπα.

«Μην ανησυχείς γι' αυτό», απάντησε δείχνοντας το κρεβάτι. «Ας ξεκινήσουμε. Θα σε αφήσω να πάρεις όλα τα φιλοδωρήματα που θα βρούμε στα δωμάτια. Ίσως σταθούμε τυχερές».

«Ίσως», έκανα.

Σιάτλ, 1933. Η Βέρα Ρέι, η οποία μεγαλώνει μόνη το παιδί της, αποχαιρετά τον τρίχρονο γιο της Ντάνιελ με ένα φιλί και πηγαίνει στο ξενοδοχείο για να δουλέψει νυχτερινή βάρδια. Όταν τελειώνει, πυκνό χιόνι έχει καλύψει την πόλη· περίεργο, καθώς είναι δύο Μαΐου. Φτάνοντας στο σπίτι, ο γιος της έχει εξαφανιστεί. Βρίσκει μόνο το αρκουδάκι του πεσμένο στον παγωμένο δρόμο.

Σιάτλ, σήμερα. Όταν η δημοσιογράφος της *Seattle Herald* Κλερ Άλντριτζ ξυπνάει, αντικρίζει από το παράθυρό της μια παγωμένη πόλη. Ο αρχισυντάκτης της αναθέτει να γράψει ένα άρθρο που να συνδέει τη χιονοθύελλα αυτή με εκείνη που είχε πλήξει το Σιάτλ περίπου ογδόντα χρόνια πριν. Η έρευνά της την οδηγεί στην ανεξιχνίαστη εξαφάνιση ενός μικρού αγοριού την ημέρα της χιονοθύελλας το 1933. Αναζητώντας την αλήθεια, η Κλερ ανακαλύπτει ότι με τη μητέρα του παιδιού, τη Βέρα, τη συνδέουν πράγματα που ούτε φαντάζεται...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-1965-7

9 786180 119657

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19226

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η